

ме възможно да го направи безъ да знай майка ѝ, то бѣше безкрайно силно, тъй щото като го цияхъ безъ да имамъ нищо у стомахътъ, причиняваше ми едно вълнене, което никакъ не докарваше болка, и ме държеше буденъ цѣла нощъ.

Въ това положеніе на едно сладко опиване, осѣцахъ да се удвоява у мене силата на умътъ ми: бѣхъ поетъ, философъ, и се моляхъ до съмнуване съсъ една безкрайна сладость. Завчясъ падахъ въ слабость; простирахъ се на одърътъ си: и тогази, съсъ сичкитѣ комари, които сичкитѣ ми трудове не можяхъ да ги въспрѣтъ да дохаждатъ да ми смучѣтъ кръвта, спѣхъ тихо единъ или два часа.

Тия нощи, които силното кафе зето на гладно-сърдце правяше толкосъ безпокойни, нѣ които прѣминувахъ обаче въ едно толкосъ сладко въسخищене, твърдѣ ми правяхъ добръ, и гледахъ да си ги докарамъ често. За туй, безъ да имамъ нужда отъ книгата на секундино, рѣшивахъ се на драго сърдце да не ямъ нищо на обѣдъ, за да придобѣѣ вечерята магическитѣ дѣйствия нажелаемото пиене. Честитѣ бѣхъ, когато можяхъ да го сполучѣ! По-много отъ единъ пѣтъ ми се случѣ, че кафето, като не бѣше направено отъ добрата Занзе, не бѣше друго освѣнъ една ближкава чорба. Тогази, като се видяхъ измаменъ, нѣмахъ кефъ. Намѣсто да се осѣцахъ електрисанъ, поспрнувахъ, прозявахъ се, гладно ми бѣше, трѣскахъ се на одърътъ си, и не можяхъ да спѣ.

Оплаквахъ се послѣ на Занзе, и ней ѝ бѣше мѣчно. Единъ день когато бѣхъ я навикалъ тежко, като да ме е тя намамила, горкото дѣте хванѣ да ялаче, и ми рече: «Господине, никоги не сжмъ из-